

disse Communer da at bestemme, hvorledes der skal forholdes med Jagtrettens Udøvelse.

§ 6.

Forsaauidt vedkommende Communer ikke ifølge det Ovenanførte komme i Besiddelse af Jagtretten paa Fællig eller ikke udfiskede Kjøbstadsjorder inden 31te Marts 1851, skulle de udenfor den Kongelige Wildtbane kunne indløse samme fra de dertil Berettigede under Jagttagelse af samme Fremgangsmaade, som foreskrives for Afløsning af Jagtret paa Enemærke.

§ 7.

Hvor Jagtretten paa Enemærke (derunder indbefattet paa udfiskede Kjøbstadsjorder) allerede er eller vorder forenet med Eiendomsretten over Grundten, kan den ikke mere adskilles fra denne.

§ 8.

Ligesom derfor i Almindelighed en Eier ikke retsgyldigen kan disponere over denne Jagtret særskilt fra den almindelige Brugsret over Eiendommen udover det Tidrum, hvori han selv er Eier af Grundten, og altsaa heller ikke forbeholde sig eller nogen Anden samme, naar han afhænder Grundten, saaledes ophæves navnlig de hidtil herfra i Begyndelsen af § 8 i Forordningen af 20de Mai 1840 fastsatte Undtagelser.

§ 9.

Bed fremtidige Overdragelser af den almindelige Brugsret til en Grund, skal Jagtretten paa Enemærke, forsaavidt den tilkommer Grundteieren, ansees derunder indbefattet, naar ikke det Modsatte udtrykkelig fastsættes.

§ 10.

Naar den Jagtberettigede maa underkaste sig Afløsning af Jagtretten paa Jorder, som have været Dele af et samlet Jordbrug eller ligge i en Bymark, hvor der ibrigt tilkommer ham Jagtret paa Enemærke over en Andens Grund, skal han fra sin Side være berettiget til at fordrø Jagtretten indløst til de øvrige nuværende Bestanddele af samme ældre Grundteiendom eller Bymark.

§ 11.

Afløsning af Jagtretten ordnes amtsviis saaledes, at dertil af Kongen paa 3 Aar udnævnes en Formand for Amtet (Kjøbenhavns Jorder indbefattede under Kjøbenhavns Amt).

Derhos skulle de paagjældende Parter i ethvert enkelt Tilfælde vælge hver 1 Voldgiftsmand, som sammentræde med Formanden til at afholde Afløsningsforretningen.

I bemeldte Valg skulle Parterne være bundne til de Mænd, som i dette Tiemed udnævnes af samtlige Sogneforstanderskaber og Communalbestyrelser i Amtet.

Med Hensyn til hine Mænds Udnævnelse, deres Qualificationer, Tiden hvori de have at udføre deres Bestilling, og Besjendtgjørelsen af deres Valg m. v. forholdes aldeles efter de i Loven af 4de Juli 1850 angaaende Afløsningen af Huusmændenes Pligtarbejde indeholdte Forskrifter.

§ 12.

Bederlaget for Jagtretten skal fastsættes til en saadan aarlig Pengeafgift, som afgiver fuldstændig Erstatning for det Tab i Indtægt, Retlighedens Afstaaelse kan antages at medføre under Hensyn til de Forhold, som have fundet Sted indtil den Tid, da Afløsningen skeer.

Afgiften skal kunne inddrives ved Udpantning. Den paagjældende Eiendom skal til enhver Tid kunne frigjøres for samme ved Indbetaling til den Berettigede af dens 25dobbelte Beløb.

§ 13.

Med Hensyn til Afløsningen og sammes Baaante forholdes i Overensstemmelse med de Forskrifter, som indeholdes i den ovennævnte Lov af 4de Juli 1850, forsaavidt de i det heromhandlede Forhold kunne komme til Anvendelse.

§ 14.

Den ved Kongelig Resolution af 7. April 1827 og Forordningen af 20. Mai 1840 § 22 hjemlede almindelige Forpligtelse for Landboere i den Kongelige Wildtbane at afgive de fornødne Klappere til de Jagter, som afholdes ifølge speciel Kongelig Befaling, bortfalder for Fremtiden, hvorimod den Gaardmand og Huusmand sammesteds ifølge deres Adkomstbreve paahvilende Forpligtelse til at præstere respective 2 og 1 Klappagtstidage aarligt fremdeles vedbliver, indtil den afløses ifølge Lovene af 4. Juli d. A. respective om Afløsning af Gaardmandshoveri og Huusmands Pligtarbejde.